

عنوان مقاله:

کدهای فرم بنیاد در طراحی شهری ایده ای قدیمی، رویکردی جدید

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و شهرسازی ایران معاصر (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

ساناز تقی پور زارعی - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، ایران

اکبر عبدالله زاده طرف - استادیار گروه شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

قوانین منطقه بندی در قرن بیستم برای جلوگیری از ظهور محلات و نواحی غیر برنامه ریزی شده شکل گرفت. با وجود تحقق پذیری اهداف اصلی آن نظیر افزایش میزان نور (روشنایی) و هوای مورد استفاده برای ساختمان ها و تفکیک کاربری های ناسازگار، سبب ایجاد پراکنده رویی و مانع خلق جوامع زیست پذیر شد. نوشهرگرایی به عنوان یک رویکرد جدید طراحی و برنامه ریزی شهری در انتقاد به شهرسازی دوران معاصر و منطقه بندی سنتی شکل گرفت. اصول اولیه این رویکرد بر مبنای به کارگیری اصول سنتی شهرسازی در شهرسازی انسانگرا است. این رویکرد همانند رشد هوشمند نوعی واکنش به وابستگی به اتومبیل بوده که به منظور جلوگیری از زوال مراکز شهری و ایجاد جوامع قابل زیست و پیاده روی مطرح شد. جنبش نوشهرسازی برای توسعه شهری هدفمند و پیش بینی پذیر ابزارهای مختلفی را به کار گرفت که از جمله این ابزارها، کدهای فرم بنیاد (Form Based Codes) است که ریشه آن را پیتر کتز بنا نهاد. کدهای فرم بنیاد روشی برای توسعه هستند که بیشتر روی شخصیت فیزیکی توسعه تاکید دارند تا روی کاربری. هدف نوشتار حاضر شناسایی و تبیین عناصری است که کدهای فرم بنیاد به آن می پردازد. به این منظور پس از مطالعه ادبیات موضوع، به تعریف کدهای فرم بنیاد و عناصری دربرگیرنده این کدها پرداخته می شود. نتایج تحقیق نشان می دهد که نبود راهنمای طراحی شهری با جزئیاتی که کدهای فرم بنیاد به آنها می پردازد، منجر به ایجاد ناهماهنگی در توسعه های جدید گردیده است. به علت این تاکید روی طراحی، کدهای فرم بنیاد معمولا قابلیت پیش بینی بالایی درباره جنبه های بصری توسعه فراهم می کنند.

کلمات کلیدی:

منطقه بندی سنتی، نوشهرگرایی، کدهای فرم بنیاد، راهنمای طراحی شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/710027>

